

lertidig Forhøjelse af Indtægts- og Formueskatten saaledes, som det er udtrykt ved de Forslag, vi have forelagt om en Indkomst- og Formueskat i Aar af ekstraordinært 4—5 Mill. Kr., knyttet til den Skala, vi have foreslaaet, vilde Regeringen overfor Landstinget have haft en helt anden Styrke end den, hvormed den nu møder. Ved et saadant Krav om et enkelt Aar: at faa bevilget det fornødne af Formue- og Indtægtsskat, efter at man notabene det foregaaende Aar har bebyrdet Omsætning og Forbrug saaledes, som man gjorde det ved Skattelovene i Fjor, kunde en Regering, der havde mødt med den største Del af Folketinget bag sig, ikke have mødt nogen virksom Modstand i Landstinget. Og derved var der ogsaa opnaaet, at man havde kunnet vinde Tid til at overveje en virkelig Skattereform. Det kan nemlig ikke siges for tidt, at det, Regeringen her gaar til at fæstne, er noget, som i ingen Henseende er en Skattereform.

En Skattereform maa i vore Dage i høj Grad knytte sig til Spørgsmaalet om Grundskatterne. Alt, hvad der er fremført her i disse Dage, viser, at de indirekte Skatter virke med en uhyre Ulighed paa den Befolkning, af hvem de opkræves. De sidste Dages Forhandlinger om den direkte Formue- og Indkomstskat vise, at der ved den ogsaa trods den ydre Lighed er en indre Ulighed, om end af anden Art end den, der karakteriserer Forbrugsskatterne. Der er Mulighed for at lægge et fast Grundlag af en fuldkommen uimodsigelig Lighed ved en Reform af Grundskatterne saaledes, at der opkræves nøjagtig den samme Skat af nøjagtig den samme Jordværdi. Dette Spørgsmaal kan ikke holdes ude fra en virkelig Skattereform. Der knytter sig mange Spørgsmaal hertil, f. Eks. Spørgsmaalet om en Inddragelse af Grundværdistigningen, der ikke saaledes som de Smaareformer, der ere vedtagne her — Jernbaneskylden og de andre —, stykkevis forfejler og forfusker et stort Princip. Jernbaneskylden har jo i den sidste Tid saa at sige kompromitteret Princippet. Der knytter sig ogsaa andre Spørgsmaal dertil, f. Eks. Spørgsmaalet om de uhyre store Værdier og Formuer, der her i Landet ere baandlagte paa en særlig Maade i Len, der have en Særstilling her i landet. Om disse Len har fra gammel Tid Venstre hævdet, at Staten havde en Medejendomsret til dem. Hvilke Summer disse Len og Fideikommissgodser andrage, tør jeg ikke sige, men ved Hjælp af Lenskontrollen vil det uden

Vanskelighed nøjagtigt kunne opgøres. Efter det flygtige Skøn, man kan danne sig over disse Formuer ved de Opgivelser, der findes i Statshaandbogen — de ere utvivlsomt for lave —, andrage de en Sum af 350 til 500 Mill. Kr. Hvis man mener, at den Medejendomsret, Staten har til disse Besiddelser, i alt Fald Lensbesiddelserne — og derom har Venstre aldrig været i Tvivl —, kunde fastsættes ved en bestemt Lensafgift, maaske knyttet til deres Overgang til fri Ejendom, tror jeg, at det vilde være et ret betydeligt Beløb, der her kunde inddrages som i Forhold til hele Samfundet uberettiget oppebaaret af enkelte begunstigede Familier. Alle disse Spørgsmaal, som ere Spørgsmaal om Skatterettfærdighed, har Regeringen imidlertid skudt til Side for planløst at forlange Skatter, der efter min Mening andrage et alt for stort Beløb til Statskassens Tarv.

En midlertidig Skattebevilling kunde vi være med til. Da dette nu er afvist af den højtærede Finansminister, maa vor Stilling være den, jeg har nævnt, at vi modsætte os positivt de indirekte Skatters Overgang til det andet Ting og heller ikke direkte kunne give vor Tilslutning til det andet foreslaaede Skattelovforslag.

Schovelin: Jeg beklager, at man fra Regeringspartiets Side har anset det for nødvendigt at forcere denne Skattesag saaledes frem, at der ikke har været nogen rimelig Tid mellem anden og tredje Behandling til at underkaste den Række af Enkeltspørgsmaal, der har været henskudt til dette Tidspunkt, en fornyet Overvejelse. Det var under Forudsætning af, at der blev endog rigelig Tid til at føre Forhandlinger i Udvalget i saa Henseende, at jeg tog en Række Ændringsforslag tilbage, og der er fra Finansministeren ligefrem peget paa dette og hint, som man vilde til at forhandle. At dette ikke kan gøres i et enkelt Udvalgs-møde eller paa en enkelt Dag, hvor oven i Købet flere Medlemmer vare beslaglagte stærkt paa anden Vis, siger sig selv. Med andre Ord, det, der er sket, er dette, at man uden videre nu henskyder Detailbehandlingen til Landstinget. Det ønsker jeg, at slaa fast ved denne Lejlighed, og det bliver da selvfølgelig en Grund for os til at kunne stemme for Love, som vi maaske ellers nærede Betænkelighed ved. Vor Afstemning overfor Love som Øl-skatten og Brændevinsskatten og navnlig da Formue- og Indkomstskatten maa da